

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu: **A.**, bytom K., proti žalovanému: **Oblasťná správa železničnej polície, Oddelenie poriadkovej služby**, Staničná č. 5, Trnava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ČOK-5/2005-TT-OdPS zo dňa 5.12.2005, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/74/2006-60 zo dňa 4.12.2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/74/2006-60 zo dňa 4.12.2008 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti a rozhodnutia č. ČOK-5/2005-TT-OdPS zo dňa 5.12.2005, ktorým žalovaný zamietol odvolanie a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Železničnej polície, Oddelenia trestno-správneho konania, Odboru ŽP Bratislava č. ŽP-1095/2005-BA-Da zo dňa 26.10.2005

o uznaní žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon“), o uložení pokuty vo výške 3.000,-Sk (99,58 €) a uložení povinnosti uhradiť trovy konania v sume 150,-Sk (4,98 €). Žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd tak rozhodol potom, čo dospel k záveru, že postup a rozhodnutie žalovaného boli v súlade so zákonom a napadnuté rozhodnutie je náležite odôvodnené a preto žalobu žalobcu zamietol.

Podľa názoru krajského súdu v správnom konaní bolo vykonaným dokazovaním bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že žalobca sa dopustil skutku kvalifikovaného ako priestupok v zmysle § 50 ods. 1 zákona tak, ako to bolo uvedené v rozhodnutí o priestupku. Výpoveďami príslušníkov Železničnej polície (ďalej len „ŽP“) M. a J. bol žalobca jednoznačne usvedčený zo spáchania tohto skutku. Krajský súd považoval obranu žalobcu za účelovú, keď neuviedol na svoju obranu žiadnu skutočnosť. Konštatoval, že neexistuje dôvod spochybňovať výpovede príslušníkov ŽP, ktorí zhodne uviedli, že videli žalobcu ako cez vypúšťací ventil z cisterny pomocou pripraveného a upraveného lievika s hadicou vypúšťal benzín do 30 litrovej bandasky, pričom pri zastavení príslušníkmi ŽP lievika s hadicou odhodil a toto konanie vysvetliť nevedel. Krajský súd posúdil tvrdenie žalobcu, že bandasku našiel medzi 6. a 8. koľajou pri stĺpe, za nelogické, pretože v prípade pravdivosti tohto tvrdenia, by neodhadzoval lievik s hadicou po tom, čo zbadal príslušníkov ŽP.

Krajský súd dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov postupovali v intenciách zákona, zadovážili si dostatok skutkových podkladov, vo veci zistili skutočný stav a zo skutkových zistení vyvodili správny právny záver, pričom sankcia – pokuta – bola uložená blízko dolnej hranice zákonom stanoveného rozpätia.

Proti rozsudku podal žalobca odvolanie žiadajúc jeho zmenu a zrušenie rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov. Krajskému súdu vytýkal, že sa obmedzil len na konštatovanie, že za dokazovanie je možné použiť všetky prostriedky a účastník je povinný navrhovať dôkazy. Uviedol, že on dôkazy navrhol, no neboli vykonané. Tvrdil, že nie je pravdou, že na svoju obranu neuviedol žiadnu skutočnosť, pretože od začiatku tvrdil, že celý prípad je vykonštruovaný, príslušníkom ŽP sa zaoberali aj príslušné vnútorné

kontrolné orgány ŽP a je tu teda dôvod na spochybnenie dôveryhodnosti výpovede príslušníkov ŽP. Vyslovil názor, že krajský súd neúplne zistil skutkový stav veci, nezaoberal sa nesprávnym úradným postupom orgánov ŽP, ani jeho tvrdeniami, ktorými vyvracal tvrdenia o spôsobe a priebehu priestupku. Namietal tiež, že sa pojednávania na krajskom súde nemohol zúčastniť pre náhle zhoršenie zdravotného stavu.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v intenciách dôvodov podaného odvolania (§ 212 SP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Vo veci rozhodol po pojednávaní (na ktoré sa účastníci napriek riadnemu predvolaniu nedostavili) dňa 9.3.2010.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zo spisu prvostupňového súdu ako aj z administratívneho spisu žalovaného zistil, že prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. ŽP-1095/2005-BA-Da zo dňa 26.10.2005 uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon“), ktorého sa žalobca dopustil tým, že dňa 13.7.2005 v čase o 1.31 hod. na železničnej stanici Bratislava – Petržalka odcudzil z cisternového vozňa 30 litrov benzínu BA 98 a to tak, že benzín odpustil cez vypúšťací ventil z cisterny cez pripravený lievnik s hadicou do 30 litrovej bandasky, pričom na tento vlak nastúpil potom, čo sa dal do pohybu a odviezol sa aj s bandaskou k administratívnej budove stanice, kde z vozňa zoskočil a bandasku schoval za stĺp, pričom bol stále pozorovaný príslušníkmi ŽP. Následne sa v čase cca o 2.55 hod. žalobca pri posunovaní vlaku vrátil na toto miesto, vzal schovanú bandasku a naložil ju na posunujúci rušeň, ktorým ju previezol pred kanceláriu posunovačov, kde s bandaskou vystúpil a kráčal smerom do kancelárie, pričom bol zaistený príslušníkmi ŽP. Za spáchanie tohto skutku bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 3.000,-Sk (99,58 €) a zároveň mu bola daná povinnosť uhradiť trovy konania v sume 150,-Sk (4,98 €).

Po odvolaní podanom žalobcom do zápisnice z ústneho pojednávania o priestupku zo dňa 26.10.2005 bola vec predložená žalovanému, ktorý prvostupňové správne rozhodnutie

potvrdil. Jediným odvolacím dôvodom žalobcom bolo tvrdenie, že všetko je vykonštruované a vymyslené, nezakladá sa na pravde a pravda je len to, že niesol bandasku s benzínom.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby žalobcu, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a prvostupňové správne rozhodnutie, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení v administratívnom konaní vykonaného dokazovania sa stotožnil so skutkovými zisteniami ako aj právnymi závermi krajského súdu, že svojim konaním žalobca uvedený priestupok spáchal tak, ako bol ustálený správnym orgánom na základe riadne vykonaného dokazovania.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodné jeho námietky, že v konaní navrhol dôkazy, ktoré neboli vykonané a že výpovede príslušníkov ŽP sú nedôveryhodné. Z administratívneho spisu žalovaného odvolací súd zistil, že žalobca bol v konaní riadne poučený o svojich procesných právach a povinnostiach v zmysle príslušných ustanovení zákona (§ 73 ods. 2 zákona), no počas konania nenavrhol žiadne dôkazy v svoj prospech. Jeho obrana v správnom konaní spočívala len v jeho tvrdení, že skutok bol vykonštruovaný a vymyslený, hoci z dokazovania vykonaného v súlade so zákonom bolo možné dospieť k záveru o spáchaní skutku tak, ako bol ustálený v správnom konaní a toto zistenie žalobca ničím nevyvrátil. Svoje tvrdenie uvádzané v žalobe, že jeden z príslušníkov ŽP mal od neho v minulosti žiadať službu, ktorú mu však odmietol, za čo sa mu mal vyhrážať tým, že to má u neho spočítané, ničím nepodložil a ani z administratívneho spisu žalovaného nevyplýva, že by na túto skutočnosť v správnom konaní poukazoval. V odvolaní proti rozsudku krajského súdu tvrdil, že neboli preverované skutočnosti nasvedčujúce zaujatosti zamestnancov ŽP, tieto však v administratívnom ani súdnom preskúmaní konaní nijako nekonkretizoval a ani z administratívneho spisu nevyplýva, že by pri výsluchu dňa 26.10.2005 alebo v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu výpoveď svedka J. poukazom na osobný konflikt spochybňoval. Aj podľa názoru odvolacieho súdu je obrana žalobcu účelová a nedôveryhodná, čomu nasvedčuje aj skutočnosť, že napriek svojmu tvrdeniu (pri výsluchu

dňa 26.10.2005), že „policajtov videl“, nález (podľa jeho tvrdenia) bandasky s benzínom, im neoznámil.

Rovnako nebolo možné prihliadnuť na jeho námietku vytykajúcu, že krajský súd pojednával dňa 4.12.2008 v jeho neprítomnosti, pretože takýto postup vzhľadom na skutočnosť, že žalobca bol na pojednávanie riadne predvolaný, predvolanie prevzal do vlastných rúk dňa 3.11.2008, svoju neprítomnosť neospravedlnil a ani nepožiadala o odročenie pojednávania, je v súlade s § 101 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP.

Odvolačný súd dospel k záveru, že postupu krajského súdu nemožno nič vyčítať, tento sa zaoberal všetkými žalobnými námietkami a dospel k správne názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, práv a chránených záujmov žalobcu, pričom svoj právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Žalobca neuviedol v odvolaní žiadne iné skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov a krajského súdu vyvrátili, jeho odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 OSP potvrdil ako vecne správny.

Pretože žalobca bol v konaní neúspešný, súd mu právo na náhradu trov odvolacieho konania v súlade s § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 9. marca 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová